

Kristi Himmelfartsdag 2024 - konfirmation

Salmer: 754, 536, 192, 260, 15

(Sl 113); ApG 1, 1-11; Luk 24, 46-53

Kære konfirmander,

I vokser op i en tid, hvor flere og flere vil sætte spørgsmålstegn ved konfirmationen, fordi de mener, at de fleste konfirmander enten af familien bliver tvunget til at bekende sig til Gud, eller fordi de bare vil have fest og gaver. I skal ikke lytte til den slags mavesure mennesker, for I tvinges ikke til at bekende jer til noget som helst. I blev i dåben Guds kære børn, og det vil I vedblive at være, medmindre I selv aktivt vender jer fra ham, og det har I friheden til at gøre. M.a.o.: Guds ja til jer røkkes ikke, men han giver jer faktisk friheden til at sige nej til ham. Det er en risiko, han løber, for kærlighedens dybeste væsen er, at den ikke kan leve under tvang. Når vi i dag hører, at Jesus efter sin

opstandelse for til himmels for at være hos sin far, så var det en frisættelse af os – ligesom når børn bliver voksne, så er forældrene nødt til at give slip, for ellers kan børnene ikke blive sig selv, vi må tro på, at I har lært så meget hjemmefra, at I kan begå jer, vi må tro på, at I vil huske og elske jeres hjem. Selv vi, der ikke længere har vore forældre, føler, at de er med os i ånden, så stærkt er båndet. Guds bånd til os er endnu stærkere; vi er bundet til ham med hjerte og samvittighed, og det vil jeg fortælle jer en historie om.

I søndags fejrede vi befrielsen. En af de store skikkelser fra besættelsestiden er lægen Jørgen Kieler, der som ganske ung gik ind i modstandsbevægelsen. Kieler kom fra et nationalt sindet, folkekirkeligt hjem, og en dag var han med i en sabotageaktion, der blev forpurret af, at en konvoj af tyske lastbiler uventet dukkede op. Kielers gruppe måtte flygte og sprede sig. I en sidegade blev han arresteret af en dansk politibetjent, som han dog fik talt fra at tage ham med på stationen mod at aflevere sin

pistol. Men om natten kunne Kieler ikke sove for de tanker, der myldrede frem. Han var bange:

»Jeg spurgte bagefter mig selv, hvad jeg var bange for. Er du bange for at blive arresteret og dø? Nej, jeg var ikke bange for, at tyskerne skulle skyde mig. (...) Men jeg var bange for ikke at kunne klare tortur. Det var jeg bange for. Og at jeg ikke var dygtig nok. Jeg var en snothvalp, der havde besluttet sig for at drive dansk udenrigspolitik. Det var et enormt ansvar. Er du kvalificeret? Samtidig sad mine søstre og prædikede om det femte bud. Da følte jeg angst. Men ikke for døden. Angst for ikke at slå til.«

Jørgen Kielers overvejelser er vigtige at tænke over også i dag, for hvad var der på spil? Ja, han følte sig helt sikkert alene og utilstrækkelig, og hvorfor gjorde han det? Fordi han handlede på eget ansvar og efter sin samvittighed, mens han brød loven, både landets og Guds lov. Kieler og hans ligesindede kæmpede ikke alene mod den tyske besættelsesmagt, de kæmpede også mod den demokratisk valgte, danske regering, der

samarbejdede med tyskerne, og regeringen ønskede ro og orden. Modstandskampen handlede i høj grad om at få vendt den folkelige stemning og gjort de allierede opmærksomme på, at Danmark IKKE var på Tysklands side, det er det, Kieler taler om, når han betegner sig selv som *»en snothvalp, der havde besluttet sig for at drive dansk udenrigspolitik«*. Og som I kunne høre, blev der i hjemmet talt meget om det femte bud – *Du må ikke slå ihjel* - og kunne Kieler bryde det? Det kunne jo blive konsekvensen af hans arbejde.

Kieler var – som sagt - ikke bange for at sætte livet på spil; han var bange for at gøre noget, som ville skade andre mennesker. Den nat blev han voksen, og det gør ondt at blive voksen, fordi skyld og ansvar pludselig bliver meget nærværende.

I tiden efter påske så disciplene Jesus på daglig basis, og I vil opdage, at selv om I ikke ser Gud til daglig, så sidder han inde i jeres samvittighed, og vi kan jo prøve at tænke over, hvordan her ville være, hvis ikke vi lærer at tænke over vore egne handlinger. Det er det

modsætningsfyldte i kristendommen – at Gud sætter os fri, men at han samtidig sender os ud til hinanden og faktisk lader det være op til os at gøre det rette. Det er et stort ansvar, og modstandskampen sætter dette ansvar på spidsen. Det er skræmmende, men det er det, de gode historier opstår af, og sådan en vil jeg også fortælle.

Der findes nemlig en kendt historie, der handler om at blive voksen og alligevel have sine forældre med i ånden, sådan som jeg f.eks. har mine. Det er historien om Harry Potter, den forældreløse dreng med magiske evner, som derfor kommer på kostskolen Hogwarts, hvor han skal lære at bruge sine evner rigtigt. Harrys forældre blev dræbt i deres hjem af den onde lord Voldemort, men på forunderlig vis overlevede Harry, selv om han var ganske spæd. Det eneste, der viser, at Voldemort også forsøgte at få ram på ham, er et lille mærke, et ar, han har i panden. Harry fører en kummerlig tilværelse hos sin moster og onkel, men da han fylder ti bliver han kaldt til Hogwarts, hvor et helt

ny liv begynder for ham. En dag på skolen oplever han noget mærkeligt; han opdager et rum, hvor der står et spejl, og i spejlet ser han ikke bare sig selv, men også en mængde andre mennesker. Han ser bl.a. en kvinde som græder og smiler til ham, og som rækker hånden ud efter ham. Harry ser en mand som ligner ham selv, og da indser han, at det er hans forældre. Savnet efter dem overmander ham ganske. Han får derfor lyst til at vende tilbage til spejlet, han bliver næsten besat af det.

Længslen efter at være sammen med familien er så stor, at han kun kan tænke på at være sammen med dem i spejlet. Men skolens rektor, Dumbledore, har fundet ud af hvad der er på færde, han overrasker Harry i spejlrummet og Dumbledore får ham til at forstå, at spejlet ikke viser virkeligheden, men derimod det, man længes allermost efter. Derfor er spejlet farligt. Harry forstår, at hvis han følger sin længsel, så bliver den til begær, og da vil hans begær tage magten over ham, så vil han sygne hen foran spejlet, og så kan han ikke blive

voksen, han kan ikke blive sig selv. Og hvad værre er: han kan ikke gøre det, han **skal** gøre, besejre Voldemort. Det lille optrin - synes jeg - viser på en fin måde det sted, hvor I nu er; jeg tror, at I finder det både skræmmende og tillokkende at skulle ud i livet. Hjemme er der trygt og godt, og gid vi dog altid kunne blive der, få maden serveret til faste tider og blive trøstet, når livet går os imod. Samtidig er verden lige udenfor og der er så meget, vi gerne vil, og bare vi nu kan nå det hele. Der er mange drømme og længsler, når man er ung. Men lige der, hvor I er nu, da er det vigtigt at tænke over, ad hvilken vej jeres længsler og drømme fører jer. Hvordan tager man de rette valg i livet? Hvordan undgår man at fare vild? Og hvis man farer vild, hvordan kommer man så tilbage på rette vej?

Så er det, I først og fremmest skal tænke på jeres forældre. Det, de har givet jer, er en af de ledetråde, som kan føre jer tilbage til kærlighedens vej. For jeres forældre gav jer værdier med gennem opdragelsen, og

de elskede jer fra begyndelsen, bare fordi I var jer, og de hører aldrig med at elske.

Også Harry Potter var elsket, han var så elsket, at hans mor gav sit liv for ham, derfor slap han med det lille ar i panden, da Voldemort dukkede op. Den kærlighed blev til liv for Harry, men den gjorde også, at han tidligt måtte stå på egne ben. Ganske som Jørgen Kieler fandt ud af, at han selv måtte træde ud af sit hjem og selv stå til ansvar for sine handlinger. Kielers søstre tog et valg om ikkevoldelig modstand, Jørgen og hans lillebror tog et andet valg, og man kan i dette tilfælde ikke sige, at nogen valgte forkert og andre ikke, for de tænkte alle på, hvad der ville være bedst for deres næste. Sådan er det at være menneske; før eller senere bliver vi overladt til os selv, alligevel er vi ikke alene. Som vore forældre elsker os, så har vi en Far i himlen, som elsker os endnu mere, og han er ikke hvem som helst, han er den, som leder os fra døden til livet, fordi han ved sin søn Jesus Kristus besejrede døden ved at sætte sig selv ind på det. Vi har sunget om Jesus som den, skal holde sit skjold op

for os, sådan som Harry Potters mor blev et skjold for ham, og om lidt skal vi synge om korsets gåde, som er den kærlighed, I blev døbt på, den kærlighed, der tror alt, håber alt, udholder alt, den kærlighed, hvis mærke I bærer. Det er ikke en kærlighed, som giver os en færdigpakket sandhed, en udførlig manual, vi kan følge, men det er den kærlighed, som taler til vor samvittighed, som i tilfældet med den gamle modstandsmand, f.eks. da han måtte tage stilling til, om han kunne bryde det femte bud.

Vi ved ikke, hvilke valg vi kommer til at tage i livet, vi må lade kærligheden råde i hver enkelt sag.

Harry Potter måtte finde sin egen vej uden at vide, hvad der ville ske, han oplevede megen modgang, og meget fristede ham på vejen, men han havde sin moders kærlige offerdød at leve på; den førte ham ganske vidt. Således må også vi tro, at Guds kærlighed til os kan føre os ganske vidt. Vi er alle på vej, vi er på et eventyr, hvor farer indimellem truer os, nogle af os er kommet langt, andre er midt i det hele. I er kun begyndt, og jeg ønsker

jer lykke på vejen. Må helten fra Golgata være med jer alle dage fremover, de lyse som de mørke.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen